

Vybarvi všechna písmenka BERUŠKA. Kolik jich zůstalo nevybarvených? Ukus je opsat.

B **P** **Š**

K **E**

BERUŠKA

R **C** **A**

I **U** **A**

Zkuste si s dětmi zacvičit, protáhněte tělíčka.

Haló, všichni vstávejte! *(voláme, ruce u pusy)*

Jaro opět vítejte. *(máváme)*

Celou zimu jste jen spali, *(ruce pod hlavou, spíme)*

protáhněte svoje svaly. *(cvičíme nad hlavou rukama)*

Raz a dva a levá, pravá, *(pochodujeme)*

rozcvička je vždycky zdravá. *(upažujeme)*

Tak už všichni vstávejte, *(voláme)*

jaro opět vítejte. *(máváme)*

Pohybové chvílky

Střecha

Střecha to je klobouk domu,
(stoj rozkročný + ruce spojené nad hlavou)
ještě komín patří k tomu,
(stoj + ruce připažené)
protože dům bez střechy,
(stoj rozkročný + ruce spojené nad hlavou)
moh' by dělat neplechý.
(poskoky srožmo)

Domečky

Jeden domek stojí tady,
druhý támhle u zahrady,
třetí, čtvrtý u rybníka,
pátý, šestý u lesíka.
Tady jich je nejvíce,
skoro celá vesnice.

Krásně si také společně protáhnete tělíčka i při písničce o ročních obdobích.

[Míša Růžičková - Jaro, léto, podzim, zima \(Minidisko Cvičíme s Míšou 6\) - YouTube](#)

A po cvičení si můžete namalovat obrázek. Stačí vám temperová barvy. Kdo nemá, můžete obkreslit ruku a vybarvit pastelkou. Hezké tvoření.

Při malování si můžete přečíst básničky o jaru.

Slunce

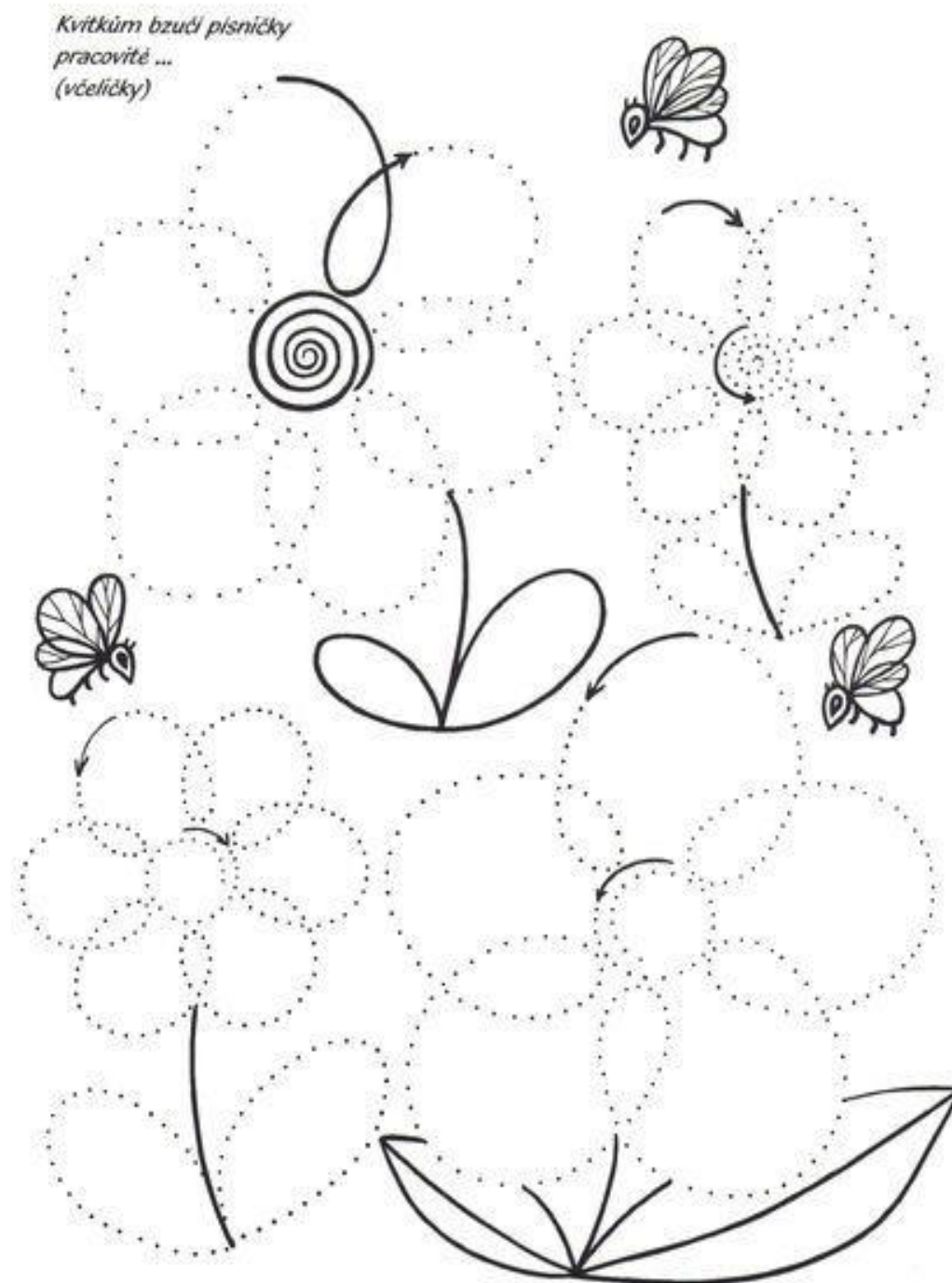
Vyšlo slunce, zasvítilo, (chůze)
na nebi se otočilo, (ruce v bok, otáčení)
každá kytka maličká (podřepy)
radost má ze sluníčka. (ruce v bok a otáčení)
Ke slunci se naklání, (úklony stranou ve vzpažení)
listy z hlíny vyhání.

Přišlo jaro

Přišlo jaro se sluníčkem, zem otvírá zlatým klíčkem.
Všechno se raduje, zpívá a notuje, jaro vítá.
První roste sněženka, malá bílá květinka.

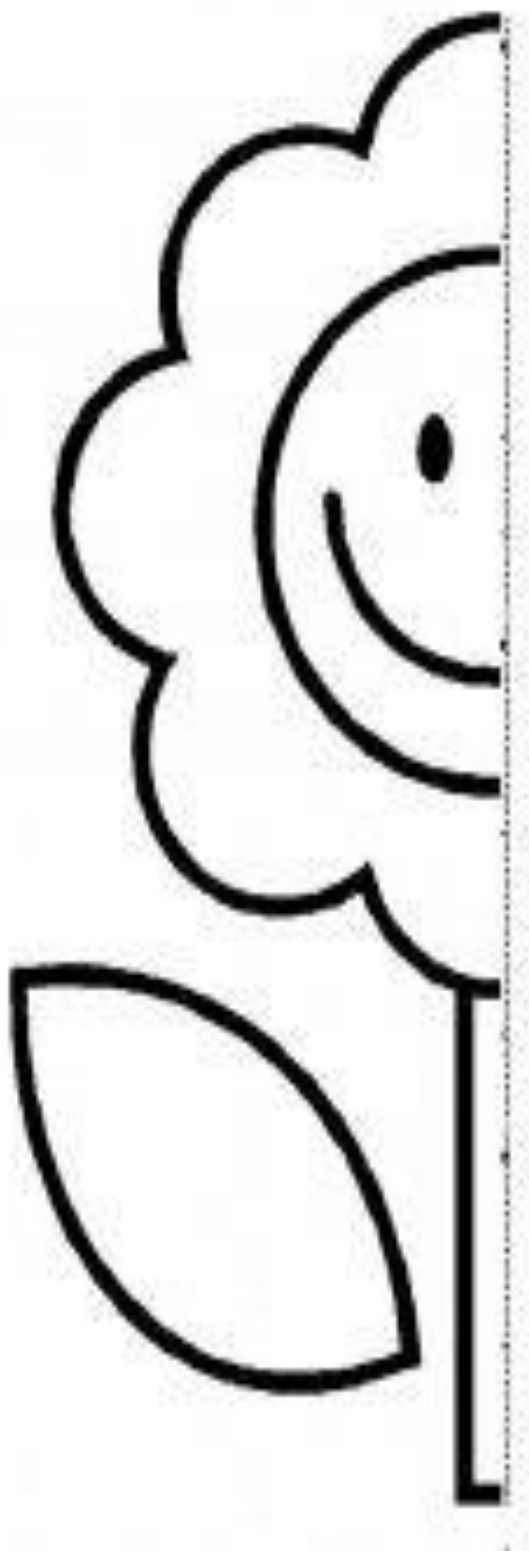
Druhý zase petrklíček, nese s sebou zlatý klíček.
Fialenka voňavá hezkou vůni rozdává.
Pampeliška střapatá, celá je jak ze zlata.

Trošku si procvičte kličky a domalujte květy. Šipky vás navedou odkud začít. Zkuste nejdřív objet prstem a potom teprve pastelkou, fixem.

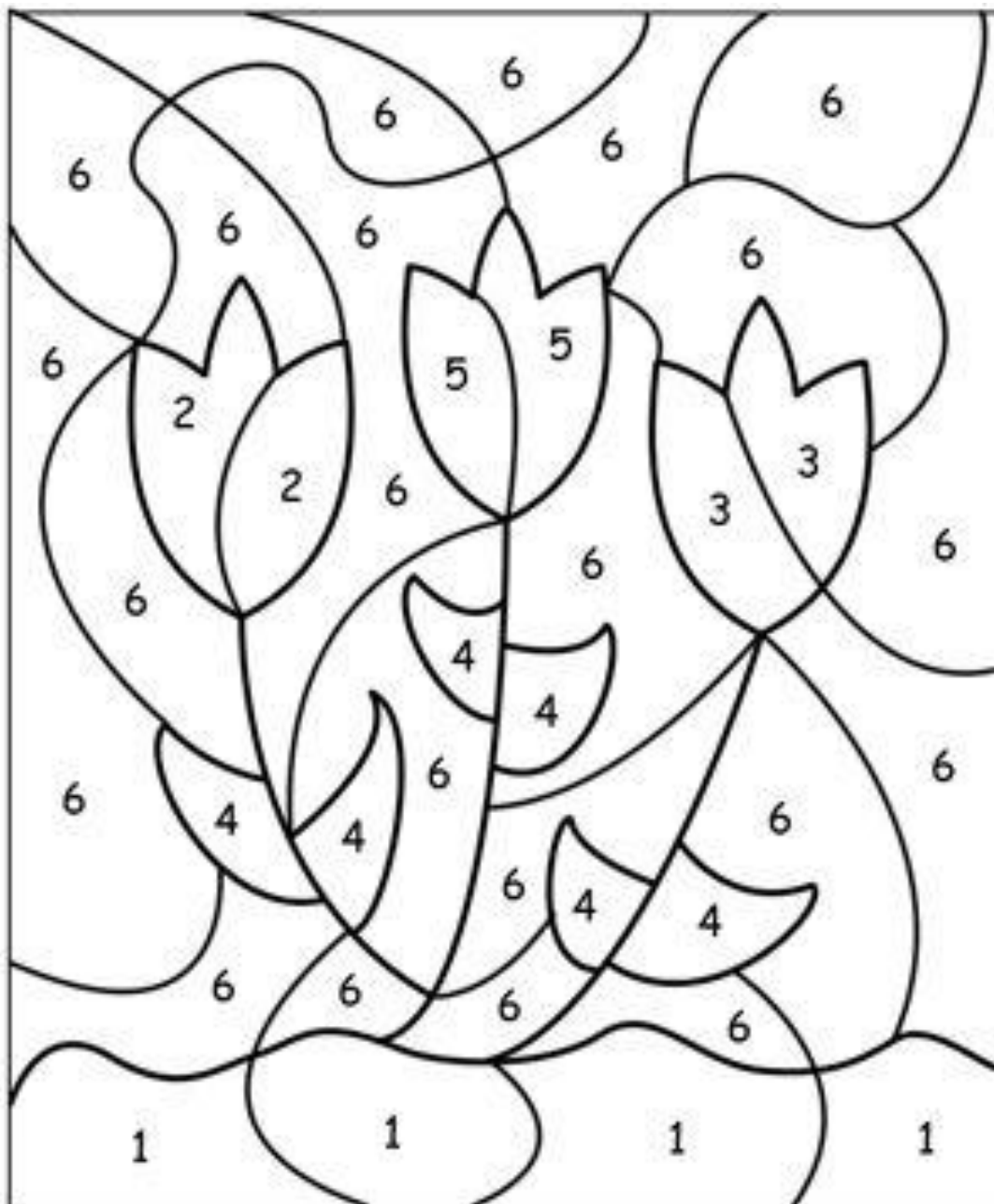
*Okvětní listky nakreslí pomocí kliček jedním tahem. Střed kvítků tvoří spirála.
Každý kvítek vybarví jinou barvou.*

Květince chybí druhá polovina. Vezmi tužku a zkus ji domalovat. Potom jí krásně vybarvi.

Překvapení, malujte podle čísel.

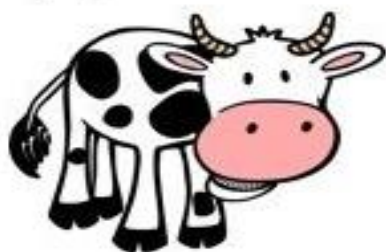
1 – hnědá; 2 – žlutá; 3 – červená; 4 – zelená; 5 – růžová; 6 – modrá

Slova si vytleskejte a potom vybarvete počet slabik do kroužků.

ZVÍŘÁTKA - SLABIKUJ a POČÍTEJ

Zapiš počet slabik

○○○

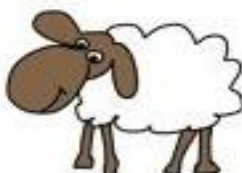
○○○

○○○

○○○

○○○

○○○

○○○

○○○

○○○

○○○

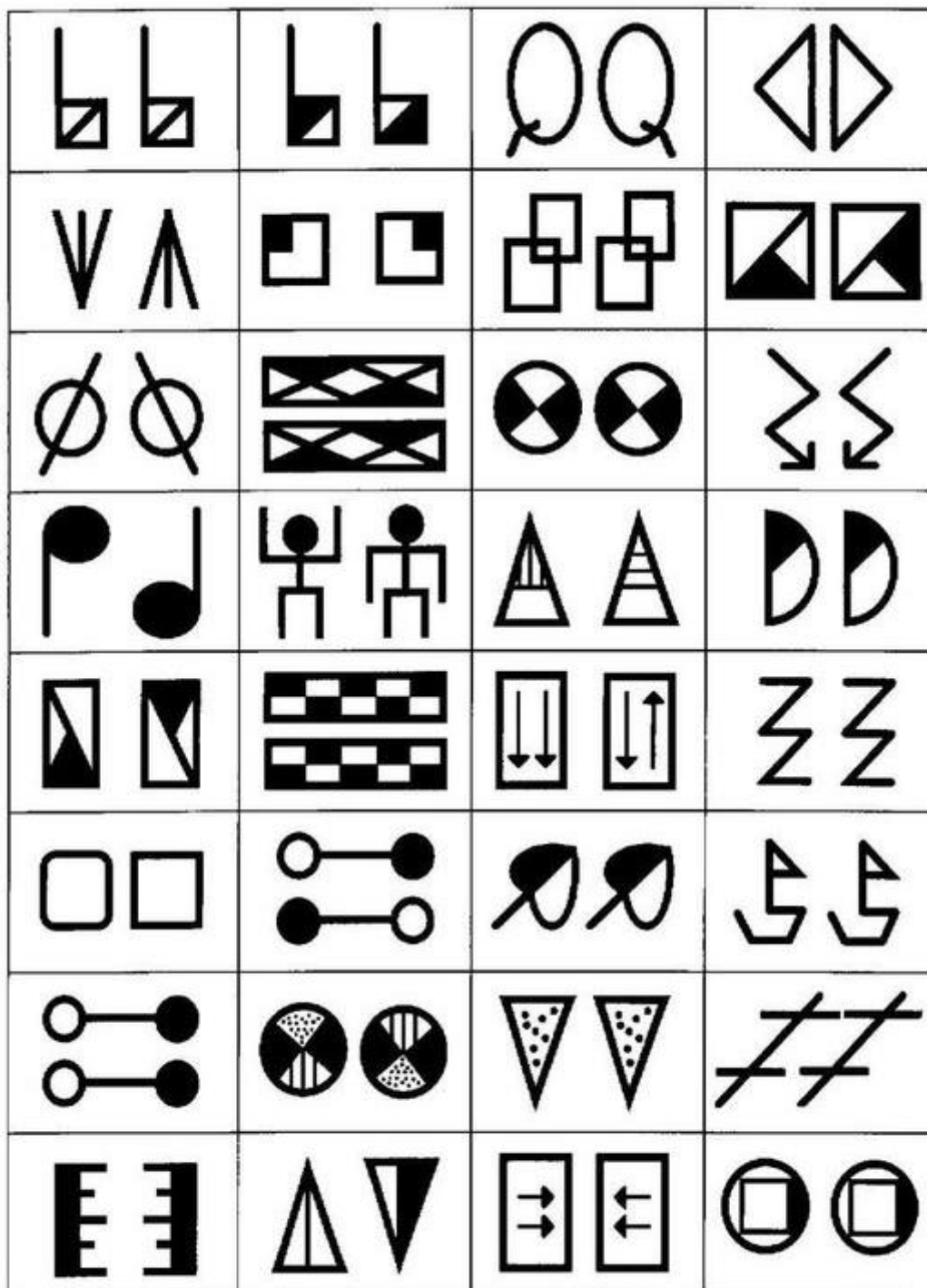

○○○

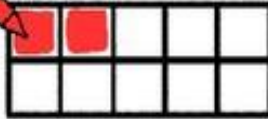

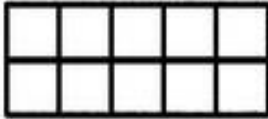

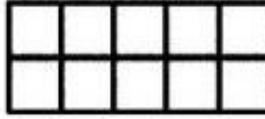

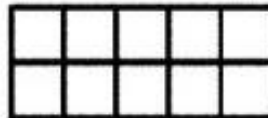

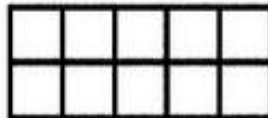

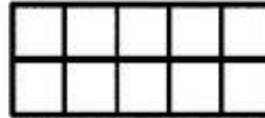

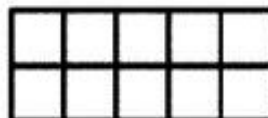

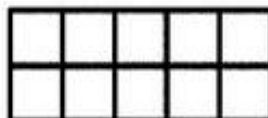

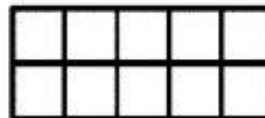

○○○

Procvičení zraku. Najdi a vybarvi jen ty rámečky, kde nejsou stejné dvojice. (líší se směrem, vybarvením, ...) – důležité pro psaní písmen.

Poznej číslici a vybarvi správný počet puntíků.

A nakonec si spolu zazpívejte. Hezké jarní dny a snad se již brzy sejdem.

JARO

Travička zelená

Lidová píseň z Čech

Živě

E H E H⁷ E

Tra - vi - čka ze - le - ná, to je mo - je po - tě - še - ni,

E H E H⁷ E

tra - vi - čka ze - le - ná, to je mo - je pe - ři - na,

H⁷ E H⁷

Jak jen za - čne z ja - ra pu - čit, ne - chci já se do - ma mu - čit,

E H⁷ E H⁷ E

tra - vi - čka ze - le - ná, to je mo - je pe - ři - na,

2. Travička zelená, to je moje potěšení,
travička zelená, to je moje peřina.
Když si smyslím, na ni sednu,
když si smyslím, na ni lehnu,
travička zelená, to je moje peřina.

Ostinato

Dubíněk

Tanburína

Hůlky

JARNÍ POHÁDKA O SNĚŽENKOVÉ VÍLE (domluvte se s dětmi, že na slova krokusová, sněženka, sněženková, narciskvá budou třeba zvedat ruku, nebo tlesknou, ..trénink pozornosti)

Sněženková víla byla jarní víla, která vládla všem sněženkám. Díky ní tyto jarní květinky zdobí zahrádky ještě před tím, než roztaje poslední sníh. Sněženková víla nosila krásné bílé šaty, ale přesto s nimi nebyla spokojená.

„Všechny ostatní jarní květinové víly mají šaty krásně barevné. Jen já musím nosit obyčejné bílé,“ vzdychala.

Marně se jí její kamarádky, Narcisková a Krokusová víla, snažily přesvědčit, že její šaty jsou nádherné.

„Žádná z nás nemá tak čisté a skvostné šaty jako ty. Jsou krásně bílé jako čerstvě napadaný sníh,“ ujišťovala ji Narcisková víla. „Jenže na sněhu vůbec nejsou vidět. Kdo si všimne sněženek, když sníh ještě neroztál?“ mračila se Sněženková víla. „To tvé žluté šaty na sněhu krásně září.“ „Ale tvoje šaty jsou tak půvabné. Bílé šaty mívají nevěsty a ty jsou vždy

nádherné,“ přidala se Krokusová víla. „Tak si je vezmu, až se budu vdávat,“ dupla si nožkou Sněženková víla. „Teď chci mít šaty barevné jako máte vy.“

„Ale ty si nemůžeš šaty převléknout,“ vyděsily se ostatní víly. „Jsi Sněženková víla, pokud nebudeš jako sněženka vypadat, nemůžou sněženy na jaře kvést.“

Sněženkové víle to bylo jedno. Proč zrovna ona by měla mít nezajímavé bílé šatičky? Odlétla od svých kamarádek a začala se rozhlížet po nových šatech. Moc se jí líbí ty žluté, jako má víla Narciska. Dolétla mezi narcisky a domluvila se s nimi, že si od nich jedny šaty vypůjčí. Převlékla se a odlétla pryč.

Mezitím k narciskám dolétly její kamarádky a našly na zemi pohozené sněženkové šaty. Víly se lekly. Musí vílu Sněženu co nejdříve najít. Když nebude Sněženková víla ve svých šatech, zmizí sněženy ze všech zahrádek a trávníků.

Rozlétly se každá jiným směrem. Víla Narciska k lesu, víla Krokuska k městu. Víla Narciska po cestě letěla kolem zahrádek. Zastavila se a rozhlédla. Ráno tu ještě kvetly sněženy. Teď už po nich nebylo ani památky. Všechny sněženy ze zahrádek zmizely.

Víla Krokuska letěla kolem školky. Děti se zrovna vracely z procházky a byly nějaké smutné. Paní učitelky

kroutily hlavami. Vydaly se s dětmi na procházku prohlédnout si jarní kytičky, ale nenašly ani jednu sněženku. Vůbec neví, jak je to možné.

Krokusová víla se otočila a letěla k lesu. Takhle to nepůjde. Musí spojit síly a co nejdříve najít Sněženkovou vílu. Za chvíli dohnala vílu Narcisku. Pořád ještě zamyšleně koukala přes ploty zahrádek. Víla Krokuska jí řekla, co právě zjistila u školky.

Víly přemýšlely, co dál. Najednou uslyšely slabounký pláč. Vydaly se tím směrem a našly pod větvičkou keře plakat Sněženkovou vílu.

„Pročpak tady tak sedíš a pláčeš?“ pohládily ji po vláskách. Víla zvedla uplakaná očka a vzlykla: „Když já jsem tak chtěla mít krásné žluté šaty, jako máš ty, Narcisko. Jenže teď je mám a na žádné zahrádce už nekvete ani jedna sněženka. Co tomu řeknou ostatní květinové víly? A co tomu řeknou děti, když se budou chtít se svými rodiči podívat na sněženky a žádné nenajdou? Sněženky přece jsou tak krásné kytičky s květy bílými jako čerstvě napadaný sníh nebo jako půvabné šaty nevěsty.“

Víly se na sebe podívaly. „Takže už ti nevadí, že bys nosila obyčejné bílé šatičky?“

„Ale vůbec ne. Chtěla jsem zářivé šaty, jako máte vy dvě, ale vůbec jsem si neuvědomila, že bílá barva je také důležitá. A bez bílé barvy by žádná sněženka nebyla sněženkou.“

„No, naštěstí se to dá snadno vyřešit,“ usmála se Krokusová víla a vytáhla sněženkové šaty, které vzala s sebou.

„Vy jste mi je přinesly?“ rozzářila se Sněženková víla a hned se do svých šatů převlékla. Zatočila se dokola a vzlétla. Rozletěla se nad okolní zahrádky, trávníky i parky. Všude zase kvetly sněženky. A mezi narciskami, krokusy a ostatními kytičkami jim to náramně slušelo.

A ještě jedna pohádka o jaru, protože pohádek není nikdy dost.

<https://youtu.be/dZLOUUbUH8s>